

12. mar. 1971

FAKTA

Dato:

12. mar. 1971

Sidetæl:

Notes 70-71 bd 7 s. 140-148

Det kan de mere fylde de.
Det er meget sandt synligt at
arbejder med serier, der
er en oplysning af det
enkelte billede - af billedet, hvis
man kender det gamle kones
egen navn for eller ser et lille
billede en ind på rent ram-
-me områder - lidt manipula-
-tioner - hvor metoden med serier
billede være en lidt skæbelysning - på den
måde ville man kunne se na-
-turligt ind af sin binding til
det traditionelle billede.

Vence.

12-3-71.

"This menneskers og dets
skæbne er ens, som den ene
dør, dør den anden, og som
og somme uend har de alle,
og mennesket har intet grund
for dets, thi alt er tomhed."

Predikens Bog.

~~Det er en meget vigtig del af den danske
kunsthistorie og den danske
kunsts udvikling.~~

Burgin montre par quel schéma de relations conventionnelles (conventions esthétiques, conventions culturelles, historiques) nous inconsciemment au moment de l'appréhension, l'œuvre d'art est reconnue comme telle. Or, les analogies entre l'ensemble formel que constitue l'œuvre d'art et le langage, le plus souvent littéraire, qu'on s'y associe appartiennent à ce schéma et c'est pour mettre cela en évidence que depuis environ un an, la production de Victor Burgin n'est plus que textuelle.

Catherine Millet.

Jeg har i den sidste tid prøvet meget til svende: i den begrebs-
forskellingsen (om) kunst eksisterer den som på den måde.
Hver handling og kunstner fremtvinger sig selv alene "mening" i forhold til dette begreb og den aktuelle betydning af det. Produkter som i sig selv "mening fyldte" i dag, ville for hundrede år tilbageløb være blevet "meningsløse".

Nuor jø, som jø yjore i yoor fylder
det ene ark papir efter det
and med ~~konst~~ Blygants kerne-
-duller, hvilket jø i sig selv er
helt absurd, hvor det (Hvor det
jor) en mening i relation til
den min værdige præstation om
kunst - uden den (jor hithing)
ville det være absurd.
Hvor den konceptuelle teori re-
troer den hævder at: jore stilling
om kunst er det centrale og
ihke kunstobjekt selv.

Hvorfor gør jø mig egentlig som
mange spekulationer om min
arbejde? I den sidste tid har jø
lavet en række (konkrete) Blygants-
-legninger, egentlig med lidt dårlig
samvittighed, hvorfor?
Jø synes vel det er lidt let/pedag
som den at sidde og more sig med
at lave kerne dulle, som der
ihke er nogen "dybere" mening i.
Hvad er det der jø for et krav
jø instand sæt sig selv op for mig
selv, hvad er det for en hel-
-vedes præstation jø kræver?
Hvad er det for ambitioner som

skul tilfredsstilles? For det maa
jo vore den egentlige aarsag til
den daarlige samvittigheds-
krav og millionen som skul
tilfredsstilles. Det kunstneriske sand-
heds og samvittighedskrav!
Ja man hvad er det egentlig for
krav hvis man kan den nor-
male igennem? Ad man skul
vore tro mod sig selv, og se til
bedste, tage kunsten ud vorhøft-
pe egentlig kan jo selvhelte rigtig
definere disse krav. Hele livet
gaaer formodentlig ud paa at vore
tro mod sig selv og sin skabere,
paa at forsøge at vore et frit
menneske - det er jo ikke noget
spezielt for kunstneren eller kunst-
ner. Kunsten kan maaske fungere
som et personligt hjælpe middel
til at finde sig selv - til
at gaae sig friheden bevist,
man vil over det kan jo ikke
se den specielt kan gaae for-
dring paa nogen krav.
For mig i hvert fald er kunsten
langt overvejende en rent person-
lig affaar, som ikke gaaer sig
til af at skulle, eller kunne
tilfredsstille nogen uden paa hvem -

- man de bliver. I sin klasse man
der da blive en affører mellem
mig, blyant og papiret - hvorfor
serd, alligevel denne kunstner
samt viltsked, disse endelige spejli-
-kationer?

Forleden dag havde jeg en intens
oplevelse af alting i intet
af den totale "meningsløshed"
af at det meste i men næsten
forer sig og af sig selv helvædes
tvingt og at virkeligheden i realiteten
er anderledes end hids forbriv.

Jeg tror det var en meget vædi-
-fuld oplevelse, eller erkendelse
og selv i ikke negativ som den
permanent vil tuse sig ud for
de fleste, den viser jo at livets
samt mening er at være til
og alle de meninger i fylden
af dette begreb med netop hindrer
os i at være til - at være os
selv, at være frie. Hvis det er
saa dan, og det tror jeg ser
er og man kunsten og den
fulde "meningsløshed" og den
dørlige samt viltsked over at
man laver det ene og i ikke det
ander kun i ikke skrydes et i
kunsten i brønde lever, men

more skuldes fordringer som kommer
ude fra - fra verden og derud kon-
-ven h'over.

Jeg kan ~~ikke~~ selvfølgelig ikke svare
generelt, men alene personligt pou-
delte.

Jeg forstår godt at beskæftigelse
med kunst for mig er, altid
har været, og altid more blive
en helt personlig sag, man jo
vil ikke erkende det.

Forstå jeg for det første ikke
vil erkende mig selv og min
skidne, for det andet fordi
jo pou grund af den re monst-
-de erkendelse sig selv anerkendelse
ude fra - af andre - af om verden.

Jeg bliver derfor hveris for at
blive noget, som more mig,
men som eventuelt ikke vil
more eller bliver anerkendt af
om verden. Jeg kan ikke erkende
mig selv, som sagt, og er der-
-for bange for at gøre noget
som mig huske om verden,
dette at jo med min kunst
har nået i mig selv, rettes sagt
at jeg lærer den for mig selv
og ikke for om verdenen.
Egoisme, narcissisme er den

varste siged i om verdens gjen.
Man glemmer at først naar man
har prebt sig selv kan man
prebe andre, først naar man er
sig selv kan man være noget
for andre, og is ønsker indbyrde
inde at om verden skal ~~man~~
akcepter mig, selv om is ikke
har akcepteret mig selv - det
skaber ambition og den før om-
-talte dørlige samvirkelse.

Jeg har skrevet ofte om denne
problematik, men det er fordi
is før den er det centrale
af alt. Kortere sagt er det
sådan at is interesserer mig
for hvad is selv lærer, men
ikke til være ved det.

Min ambition ~~er~~ for uoverkommelige
drives mig til at interesserer mig
vold som for de kunstere som
jou den ene eller den anden
er blevet uoverkommelig - for lige som
at kunne i den teater mig med
den, måske jou deres under-
succes.

Denne ambition giver sig opse
at om det udsat, dette at is
beskæftiger mig med et publi-
-kum som is jo i lighed med

ikke er særlig i mængde i, is har
mest i tanke og skrift, men også
i en vis udstrækning i publikum
beskæftiget mig meget med en post-
-litteratur, i mængde kunst; rum for-
-sig, mine tekster, og den kunst, ploner
for radio og T.V. o.s.v.
Sundheden er dog at alt dette
er om radioer som ligger mig
fjernt (der viser min filmperiode
som længe is kunne lege med
film gik det da krævede udtryk
satte stærke i stærke ind gik
det ikke) for is ejer mig ikke
til, måger ikke at eropriser
ret meget ~~med~~ ud over hvad is
kan overskue inden for mit
øje rum, min bordplade og
hvad is kan have mellem
mine hænder, hvad der kommer
til ud over dette for mig
til at til upe som men som
en punktet ballon.
Også dette kan is godt forstå
runt i mængde (og det var
bl.a. derfor is egentlig synes min
ansegning til kunst for den var
lidt for meget) men is kan ikke
(til ikke, for nu er det for meget
ude om ting og gøre seer danne

Suzer) erkende det, men frem for
studier i de mest usandsynlige
problemer - som is i indvask, inde
gøll og klar over aldrig bliver
helt nøgler.

Alle disse her beskrevne forhold
mou is atvilde mig frem til
en i hen delre af - erkende
at man laver hvad man
laver, at det er krav på sig
at ville lave noget andet, og
at man er ude af stand til
at "bede mig" det for hvilke
værdier er "rigt" og hvilke
"forhold"? Og om den me lever
i dualismen "rigt" - "forhold"
mou man og høre for at
blive fri.

Vence

13-3-71.

Jeg tegner stadig hver
dag! Og hver dag spekulerer
is på hver for is egentlig op
det? Først og fremmest synes
is det er sjov bare at tegne
dvs helt uden tænke på noget
resultat, dernæst bevirker det
at livet er is ikke for min
nu værende i produktivitet som